

לפרשת אמור שוויון ואחדות הרב דוד זוננפלד

באמצע ספר ויקרא, שכל כולו עוסק בדיני הקרבנות, המשכן והעבודה המתבצעת בו, אנחנו מוצאים בסוף פרשתנו סיפור מוזר. קם אדם מסוים ובאמצע ויכוח סוער הוא מקלל את הקב"ה. הצורה שבה התורה מתארת אירוע זה מעוררת הרבה תמיהות. אומרת לנו התורה: "ויצא איש ישראלי וגו' ויקוב את השם."

רש"י מתייחס לתחילת הסיפור ושואל "מהיכן יצא?" ולשאלה זו מביא רש"י שלושה פירושים, אבל שלושתם משאירים אותנו בשאלות. פירוש ראשון, "מעולמו יצא". פירוש שני, שהוא יצא מהפרשה הקודמת, מהציווי על "לחם הפנים" שהיה במשכן. הוא לגלג ואמר "וכי דרכו של מלך לאכול לחם שנאפה לפני תשעה ימים או לחם טרי?" פירוש שלישי מביא רש"י שהוא יצא חייב בבית דינו של משה. הוא רצה לשים את אוהלו בתוך מחנה דן (שבטו של אמו) ובני דן לא רצו לקבל אותו מפני היותו בן איש מצרי. הוא הלך לבית דינו של משה רבנו ויצא חייב. מיד יצא וקילל

"למה רש"י מתכוון באומרו (בפירוש הראשון) "מעולמו יצא"?

על תמיהה נוספת בלשון הפסוקים עומד ספר הזהר. על סיבת השימוש במילה "ויקוב", ולא "ויקלל" (לשון יותר ברורה), אומר הזוהר שהוא רצה לעשות נקב במחיצה המפרידה בין עולם היצירה, סוף העולמות הרוחניים העליונים, לבין עולם העשיה, העולם הגשמי.

הרבי מליובאוויטש שופך אור חדש על כל הסיפור ומבאר אותה בצורה נפלאה שעונה על כל השאלות.

אידאולוגיה נפוצה מאוד בימינו דוגלת בשוויון זכויות לכל אדם. הרעיון המרכזי העומד בבסיס אידאולוגיה זו היא שכל האנשים נבראו על ידי הקדוש-ברוך-הוא. כולם דומים אחד לשני ולכן כולם צריכים להיות שווים אחד לשני. לכולם אותם זכויות ואף אחד לא יכול לטעון עליונות על אנשים אחרים. זו גם הסיבה שיש לחיות כשאחדות ושלווה בן אנשים.

אך האמת היא, ששיטה זו מוטעית מיסודה! אכן, יש הבדלים בין אנשים! גבר לא דומה לאישה, יהודי לא דומה לאינו יהודי, כהן לא דומה למי שאינו כהן, בתוך משפחה אחת יש הבדל בן ילד לילד. אבל שימו לב טוב. לא מדובר על עליונות חס ושלום. אלא, פשוט מאוד, לכל אחד יש תפקיד אחר, תפקיד שונה. זה לא ניתן לבחירתנו, זו עובדה קיימת בתוך העולם. לומר שאני רוצה להיות שווה כמו כולם, זה בעצם בריחה ממציותי האמתית ותפקידי האמתי, שדווקא על ידה אני ממלא את התכלית לשמה נבראתי, תכלית אותה לא יכול אף אחד אחר למלא. רק אני.

תשאלו ומה עם אחדות? אחדות אין פירושה שאני לא אהיה מי שאני בשביל להיות כמו השני. זו לא אמת. אחדות פירושה לגלות שלכל אחד יש תכונות מיוחדות לו, שונות מחברו, ולראות איך לשלב בין התכונות של כל אחד על מנת להגיע לחיים בהרמוניה. כאשר כל אחד יוצא מעצמו ורואה בחברו אפשרות לגלות עולם חדש שהוא לא הכיר מקודם, עולם של שיתוף פעולה בין אנשים שונים, בין אנשים עם תכונות מנוגדות, אז ניתן לומר ששורה אחדות ושלום אמת.

היכולת להגיע למצב של שלום אמת בא מחיבורו של יהודי להקב"ה. לפני בריאת העולם היה הקב"ה לבד בעולמו. גם אחרי בריאת העולם הכל בא ממנו יתברך. הקב"ה ברא את העולם כדי שיוכלו לגלות את האחדות בתוך הפרטים, בתוך נבראים שונים לגמרי אחד ממשנהו.

אותו מקלל, התנגד למחיצות. הוא רצה לעשות נקב בין העולמות העליונים לבין העולם הגשמי, הוא התנגד להבדל בן השבטים והוא לא היה מסוגל להבין את המיוחד של יום השבת על הימים האחרים. לכן אומר רש"י, מעולמו יצא, מתפיסת עולמו המוטעית הוא יצא.

דווקא בימי ספירת העומר בא סיפור זה להדגיש לנו את חשיבות האחדות האמיתית בעם ובזכותה נזכה לראות בנין בית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש.